

Kató József: Bujdosó magyarok éneke

Könnyeit hullató őszi hervadáskor
Fájhat a levélnek, elválni az ágtól.
Ahová a szívem oda volt már nőve,
Hogyne fájna nékem elszakadni tőle.

Szabadság, szabadság, láncra vagy te verve,
Bujdosik a magyar, ki arra, ki erre.
Emitt is, amott is felzokog az ének,
Szabadságát sírja a céltalan élet.

Északra meg délre egy nap süt az égre,
Magyarország napja nem ez a nap mégse.
Hajh, hasztalan élet, hajh céltalan álom
Hová üzöl minket a bús magyar tájon?

Szebb itt a szivárvány háromszínű lángja
Amikor kifeszül Isten kapujába.
Gyönyörűbb a csillag égő ragyogása,
Ha fürdik a tejút ezüstös porába.

Hej, ha szárnyam volna, tudom visszaszállnék.
Van még ott egy kis ház, addig meg se állnék;
Kicsi udvarában, kék ibolyás kertben,
Rámgondoló szívvel vár valaki engem.

Szép jegybeli mátkám óh ne várj hiába;
Öltözz fel a gyászos, fekete ruhádba,
Mert a szerelem is sírbahullott álom,
Dérré fagyott harmat, gyenge virágszálon.

Tudom én, tudom én mért olyan kesergő,
Mért olyan szomorú a tavaszi erdő;
Tudom, hogy a levél vérpirosra válik.
Tudom, hogy szeretlek egész a halálig.

Nyomodat keresve borulok a porba,
Minden kis virágot megkérdezek sorba.
Imbolyogva nézek, ki tudja, ki tudja,
Magyar bujdosónak hová visz az útja?

Gyoma, 1924. március 16.

Megjelent: Dr. Kató József Krónikás könyve.[1927] p. 132-133.